

Quan el fred marbre excita

L'agalmatofília, o desig eròtic per la representació inerta de l'ésser humà, com són les estàtues de marbre dels museus, és una inclinació sexual molt més estesa del que es podria pensar.

Reportatge de Miquel Payeras

Pot semblar molt estranya, però no ho és tant. L'agalmatofília – del grec *agalma*, 'estàtua', i *filia*, 'amor' – és l'atracció amorosa i/o sexual cap a les estàtues que representen persones nues i, per extensió, cap a tota figura inerta de l'ésser humà, com per exemple els maniquins de les botigues de roba. Per increïble que pugui parèixer, hi ha gent que roba de les tendes aquests figurins, o els agafa dels fems,

per fregar-s'hi, excitar-se i masturbar-se, o que quan veu una estàtua que li agrada especialment no pot evitar la temptació de satisfer-se manualment admirant-la, encara que sigui en públic.

Segons la revista mensual nord-americana *The Scientist*, dedicada a difondre, entre d'altres matèries, el coneixement científic, l'atracció sexual cap a les estàtues és relativament habitual a les zones del nord d'Europa, no se sap per què, on

EL DESIG CAP A LES ESTÀTUES.

Tant en la pintura com en la literatura, sobretot del segle XIX, s'hi troben molts exemples del que científicament s'anomena agalmatofília, el desig sexual cap a les figuracions inertes de l'ésser humà.

hi ha prou gent que se satisfà amb escultures de les situades als carrers, places i museus. La revista arriba a assegurar que en el conegut parc Vigeland, d'Oslo, Noruega, famós per acollir nombroses escultures, l'estàtua de mida natural del desaparegut Karol Wojtyła resulta ser objecte d'un intens interès sexual per part de nombrosos visitants, fins al punt que una jove cega de naixement hi tingué sexe –no especifica com– i miraculosament recuperà tot seguit la vista. El resultat, no cal quasi ni dir-ho, va ser que els pelegrinatges sensuals al Papa de marbre es multiplicaren.

En la cultura popular eròtica es dona una forma d'agalmatofília prou coneguda, com és el sexe amb nines inflables. Tots els tractats psicològics i sexològics que versen sobre el tema consideren que aquest curiós objecte fet de vinil equival al maniquí i a la figura de pedra erigida en un parc o plaça, ja que també és instrument del desig sexual cap a simulacions inertes de l'ésser humà. En la cinematografia hi ha tot un monument artístic erigit en honor del gust per aquestes nines: *Grandeur nature*, una coproducció francesa, italiana i espanyola de 1973 dirigida per Luis García Berlanga i interpretada per Michel Piccoli. Conta la història d'un home al qual regalen una dona inflable que a l'últim acaba essent el centre de la seva vida. Tot un retrat de l'essència de l'agalmatofília: quan algú s'estima més relacionar-se amb una figura que representa la persona que no amb els individus reals.

El definidor

El passat 13 de juliol el diari francès *Libération* publicava un reportatge sobre l'agalmatofília en el qual identificava qui la va definir: el psiquiatre alemany Richard von Krafft-Ebing (1840-1902), en el seu llibre *Psychopathia Sexualis*, publicat el 1886. El doctor dedicà una de les mil pàgines de l'obra a informar sobre aquells que anomena "polidors" d'estàtues, els homes i dones que es freguen amb figures de marbre sense roba i es masturben, i que també definí com

els “afectats d’agalmatofília”, terme que ha esdevingut el mot científic per definir tal inclinació sexual. Val a dir que Krafft-Ebing en realitat no havia conegut cap cas directament sinó que reproduïa documentació que consultà durant les seves investigacions. Els tres casos més antics els situà a la Grècia clàssica, un dels quals és el d’un individu anomenat Clisiphos, que es dedicava a “profanar l’estàtua d’una deessa del temple de l’illa de Samos”. També aporta exemples coetanis. Com el que recull de diversos diaris francesos que, del tot escandalitzats, publicaren el 4 de març de 1877 la història d’un jardiner que un guarda trobà *in fraganti* masturbant-se mentre acariciava la Venus de Milo, al Louvre, de la qual

s’havia enamorat a força de visitar-la i admirar-la.

A banda del psiquiatre, *Libération* recordava el llibre de Jean Munro *Mannequin d’artiste, mannequin fétiche* – “Maniquí d’artista, maniquí fetitxe” – com una de les fonts més completes – dedicada tot un capítol al tema – sobre el desig sexual per les estàtues i els maniquins. Conta l’obra com en el parisenc museu Bourdelle, dedicat a escultures, s’hi han documentat masturbacions amb les figures de marbre des de fa molts anys. Així mateix recupera unes paraules de Baudelaire de clara inspiració agalmatofílica: “l’amant esculpida difereix de la de veritat només en el fet que és un poc més dura al tacte i no parla”. Durant el segle XIX,

segons aquesta autora, tal inclinació sexual era cosa bastant habitual i coneguda. Fins i tot hi havia bordells d’alta gamma en què les prostitutes s’oferien als clients fent de talla: “A la dècada de 1830 un dels principals atractius [dels bordells per a la selecta clientela] consistia en el fet que les dones adoptaven la posa hieràtica d’estàtues: Galatea, Venus o Minerva” amb la consegüent excitació del personal.

I a banda de prostíbuls i museus, la literatura del XIX també aporta prou referències a la inclinació sexual referida, assegura Munro. Com el cas de Gustave Flaubert, que reconegué haver besat, “pertot!”, el cos d’una estàtua obra d’Antonio Canova –escultor neoclàssic–

UNA JOVE CEGA TINGUÉ SEXE AMB L’ESCULTURA DE KAROL WOJTYLA I ELS SEUS ULLS TOT SEGUIT ADQUIRIREN LA VISTA

durant un viatge a Itàlia. O el del poeta i novel·lista romàntic alemany Joseph von Eichendorff, que caigué en el misteriós mal d’amor pel marbre esculpit. O el del francès Prosper Mérimée, que va escriure a *La Venus de l’Illa* la història d’una figura, la Venus Turbulnara, que impulsava els obscurs desitjos que agitaven el protagonista. O el del poeta alemany Heinrich Heine, que narrava el 1837 la torbació i emoció “d’un jove en observar la deessa de marbre blanc tombada sobre la gespa d’un parc (...) la besava amb fervor, amb tendresa, amb deliri”..

Des de la grollera masturbació davant d’una estàtua fins a arribar al refinament literari sembla que, en fi, l’agalmatofília és bastant més habitual que no sembla. ●